

Verf. Erit vero.

34 Non conveniunt interpretes dict. l. 2. an habeat locuta, si in absentem proferantur verba injuriosa ibi expressa; & hac D. Covarr. distinctio vera videtur, de quo per Gutierrez. q. 122. Parlador. nu. 45. D. Joan. Vela d. cap. 16. pag. 9. vers. Tertio obferua, Perez in l. fin. tit. 1. lib. 1. Ordinam. colum. 57. vers. Quod intellige, Avendañ. de injur. n. 8. Plaza cap. 1. n. 2. Clar. d. §. injuria, nu. 36.

Verf. Justissimum tamen.

35 Bona fama, propter honorem ex ea provenientem, tanti; maximè ab ingenis hominibus, aestimatur, ut longe pretiosior sit omni commodo temporali: Chassen. in catalog. glor. mundi, consider. 1. 2. Menoch. dict. consil. 302. a princip. Cyriac. tom. 1. controvers. 104. num. 9. 10. Avend. numer. 20. Surd. decis. 89. num. 1. Jal. in l. reprehendenda, norab. 3. C. de inst. & subdit. Odd. de restitu. in integ. quest. 89. n. 21. Quare Aristot. in economic. scripsit, ægius ferre homines honoris jacturam, quam si sibi omnia aufertentur bona; ut refert Menoch. dict. cons. 302. num. 3. Ipsa namque fama, sive honor inæstimabilis est thesaurus; Bald. in l. 1. colum. 4. C. de confes. Flamin. de resignat. benefic. lib. 5. quest. 3. ejusque amissio assimilatur morti, Gloss. in l. justa 9. verb. Infamia, ff. de manumiss. vindictæ; Cyriac. controvers. 101. num. 46. & controvers. 270. num. 25. Bobadill. sup. lib. 2. cap. 14. num. 44. Cortel. de immunit. Eccles. lib. 1. quest. 31. Qui duo ex hoc tenent, non gaudere immunitate Ecclesie, qui alii Nobili injuriam proditorè infert, ac si ipsum occidisset. Ex quibus constat, maximè oportere, quod fama restituatur. Cujus restitutio adeo est necessaria, ut nullo alio modo possit damnum illatum refarciri; nam etsi Princeps restituat infamatum, volens eum à nota illa omnino liberare, & infamiam tollere, quod potest; Caeheran. decis. 101. num. 2. Sforcia Odd. part. 2. quest. 92. infamiam facti non valet extinguere; quoniam opinio hominum de probitate, vel improbitate alicujus, nulla humana autoritate mutari potest, neque efficere, ut qui infamis ex moribus cognoscitur, honestus, ac bonus judicetur; Roman. singular. 469. incipit: Dubitatio est magna, Barbol. in collectan. ad cap. ex tuarum 8. num. 4. de purgat. canonice.

Verf. Ex quibus ausus est.

39 Hanc Ananias doctrinam, ut scilicet verbis injurians Cardinalem, afficiatur pœnis statutis in cap. falsis 5. de pen. in 6. in eorum percussores, improbant communiter DD. Barbof. in collectan. ad illud. n. 15. Bernard. Diaz in praxi cap. 69. nu. 3. impress. novis. ubi Salced. Plaza d. lib. 1. cap. 2. nu. 28. Gutierrez. quest. 138. qui D. Covarr. vestigia repetens rem examinat.

Ibi: Sed & quiritò.

40 Verba injuriosa in Principem proferens, etiam pravo animo læsæ Majestatis reus non censetur; Oldrad. cons. 210. col. 1. Abbas cons. 57. col. 3. lib. 1. Hieronim. Gigas. in tract. de crim. las. Majest. quest. 4. nu. 9. 10. vers. Ex prædictis concluditur, Perez in l. 3. glos. Tales cosas, tit. 8. lib. 8. Ordinament. Gutierrez. sup. nu. 10. Plaza sup. cap. 1. nu. 29. Attili. decis. 265. nu. 61. 62. Mascard. conclus. 462. num. 35. Baiard. ad Jul. Clar. §. lasa Majestatis, nu. 11. vers. Item adde, Farinac. dict. quest. 105. nu. 417. Caball. resol. crimin. cent. 3. cap. 235. à n. 13. qui limitat, cum per ea verba honor Principis læderetur, nu. 22. idem tenent Baiard. nu. 11. Decian. tract. crimin. tom. 2. lib. 7. cap. 29. n. 10. vers. Item proditor.

41 Sed supremi Principes præ Majestate, & animi magnitudine, sæpe petulantiam sibi maledicentium subditorum benigne contemunt, ut colligitur ex leg. unic. C. siq. Imper. maledixer. Menoch. cons. 1197. n. 27. multa adducens exempla, præsertim egregium illud Cælaris Augusti responsa ad Tiberium, qui querebatur, ac ægrè ferebat, quod in Cæsarem multa turpia jactarentur inique, cui ille rescripsit: Atari tua, mi Tiberi, noli in hoc indulgere, & inimicum indignari quemquam, qui de me malè loquatur, satis est enim, si hoc habemus, nequis nobis malefacere possit. Est enim magnanimi, ac Regii animi injurias remittere; Aristotel. l. 4. Ethicor. cap. 3. & in lib.

de virtut. Magnanimus, inquit, & fortis quidem est, qui ferre injuriam absque vindictæ studio potest. Cicero. epist. ad Senat. post reddid. suum: Non est mei injurias meminisse, quas ego etiam si ulcisci possem, tamen oblivisci malle. Senec. de formul. vita. Conrad. in temp. judic. lib. 1. tract. de duello, part. 6. de pace, concl. 103. Natta, cons. 597. in fine; lib. 3. Bobadill. dict. lib. 2. cap. 7. 8.

Ad Num. 6.

Mirum est, quanta sit DD. discordia, dum tractant de obiciente verum crimen per injuriam; quoniam dubitatur, quæ pœna teneatur, vel an indemnis sit relinquendus? Farinac. d. quest. 105. terdecim retulit opiniones inter quas illa Bartoli distinctio, ut si expediat Reipublicæ delictum detegi, non puniatur aliàs secus; desumpta ex l. eum qui nocentem 18. ff. de injur. magis frequenter est admissa, ut restantur Cevall. dict. quest. 223. num. 4. Ant. Gom. dict. cap. 6. num. 2. vers. Dubium tamen, Gutierrez. quest. 123. num. 6. Plaza dict. lib. 1. cap. 2. qui quamplurimos laudant. At in praxi apud nos observari præsentem D. Covarr. sententiam, ac veritiorem esse, ut alteri delictum opponens etiam verum pravo animo in judicio, vel extra, actione injuriarum sit astrictus; etiam si publicè interfit, illud patferi, docent Gutierrez. sup. nu. 7. cum segg. Jul. Clar. sup. n. 70. Grammatic. decis. 37. Pegar. decis. crim. 13. nu. 15. 16. Humad. in d. l. 25. gloss. 1. nu. 10. tit. 18. p. 2. Azeved. nu. 217. Farinac. dict. q. 105. nu. 247. Pichard. in §. injuria, nu. 18. Inst. de injur. Salced. ad Bern. Diaz in reg. 784. colum. 1. 2. & alii.

Sed Bartoli sententia in puncto juris verior apparet, quam teneatur ultra Cevall. Ant. Gom. & Plaz. ubi supra, Fachin. controvers. lib. 9. cap. 10. Aviles in proam. capit. Prator. nu. 15. Gregor. Lop. in l. 1. gloss. 7. in princip. tit. 9. p. 7. Boer. cons. 4. nu. 36. Gail. lib. 2. observat. 99. nu. 1. 2. Nec qui cum D. Covarr. sentiunt, satisfaciunt d. l. eum qui nocentem; neque l. fin. in fine, tit. 9. part. 7. ut constat ex traditis per Gutierrez. n. 14. nam dicere, intelligendum esse Consulti responsum, ubi sine animo injuriandi crimina obijciuntur, quæ sciri publicè refert; non potest sustineri; quandoquidem ibi de actione injuriarum danda tractatur, atque idè supponendum est, animum fuisse injuriandi, absque quo illa actione nemo tenetur, l. si non convitit 5. ubi notant omnes, C. eod. Menoch. dict. cons. 1197. in princip. Ant. Gom. dict. cap. 6. n. 2. Pacian. d. cap. 59. num. 51. Gutierrez. sup. num. 7. Azeved. num. 19. sic respondet Fachin. sup. vers. Verum istis. Et non est attendendum, quod ex tali impunitate ansa peccandi præberetur, revelando crimina occulta proximi; quoniam ob bonum publicum, quod in detectione, ac coërectione criminum versatur, l. congruit 13. ff. de offic. Præf. l. si ita vulneratus 52. ff. ad l. Aquil. peccatum illud tolerabatur, sicuti alia nec pauca ex eadem causa dissimulabantur, ut continuatio usucapionis, non obstante mala fide superveniente possessori; l. unic. §. cum autem, C. de usucap. transform. l. bona fidei 48. §. 1. ff. de acq. rer. dom. ubi notatur: & læsio intra dimidiam justi pretij, l. 2. C. de rescind. vend. & licet prium jure Canonico sit correctum, secundum observatur, ut ex cap. cum delicti 3. & cap. cum causa 6. de empt. colligunt DD.

Opinio tamen D. Covarruv. & praxis bene defenditur à Gutierrez. num. 15. 16. tanquam magis conveniens moribus, ac pietati Christianæ, ne introitu impunitatis homines facile labatur ad aliena delicta manifestanda; quod valde gravis culpa reputatur, ut advertunt Theologi; ex quo etiam maxima frequentur oriuntur scandala, & inimicitia; quapropter expedit, ne hujusmodi injuria impunita relinquatur, sed supplicium erit temperatè adhibendum, ut monet D. Covarr. infra, vers. Octavo mihi, & sentit Azeved. num. 217.

Ad Num. 7.

Verf. Primum injuriarum.

Consentiant Gutierrez. num. 18. & alij laudati sup. num. 42. 47. in fine. Quid si injuria læssit crimen in continenti, vel defectum objecerit, communior resolutio est, quod ille mitius plectatur, de quo latè idem Gutierrez. q. 128. Pacian. sup. à n. 45. Farinac. d. q. 105. n. 306. cum sequentibus. Sed si verba injuriosa referat ad propriæ famæ defensionem duraxat, non ad injuriam alterius, nulla pœna est dignus; Pacian. d. lib. 1. cap. 59. num. 51. Cyriac.

Cyriac. controvers. 126. n. 35. Menoch. cons. 107. n. 42. Nam & in foro animæ, licet verba, etsi o. cuta sint, erim na injuriant obijcere, ut propter infamiam, si audientes nullam fidem adhibeant, quando aliter quis proprium honorem illibatam servare nequit; Dian. dict. p. 5. tit. 13. resol. 26. Mendoza, 2. d. sp. 70. sect. 14. à §. 117. Ubi autem non constat, actio compensatione tollitur; sententiam 46. §. si cum stramenta. ff. ad l. g. Aquil. Roman. in l. cum mulier. num. 64. col. 17. ff. sol. mari. n. Gutierrez. d. q. 123. n. 24. Pacian. n. 45. 51. Fifeus tamen ab utroque pœnam extorquet, Pacian. ibidem, vers. At respectu.

Verf. Secundò eadem ratione.

52 De pœna edentis, aut manifestantis famosum libellum, consule Ant. Gom. d. c. 6. num. 1. Bonacin. oper. mor. om. tract. de restitu. p. 2. q. 1. punct. 9. n. 9. Revard. ad leg. duo decim. u. c. 25. Plaz. d. c. 1. n. 5. & c. 3. per totum. Pichard. in d. §. injuria, à n. 20. & in manu d. l. a. prax. p. 3. §. 4. n. 7. Farinac. d. q. 105. à n. 421. & cons. 30. per totum. Pradill. de leg. penult. 2. c. 42. Elcob. do jurit. sanguin. part. 2. q. 2. Gutierrez. d. q. 123. n. 2. & q. 141. per totum. Et pœnam arbitriam esse, docent Farinac. Pichard. & alij. Nec distinguatur an verum vel falsum scribatur, l. 3. §. 9. p. 17. Gutierrez. d. q. 128. Ant. Gom. sup. Farinac. n. 24. Plaza, sup. & alij communiter. Quod ita verum est, ut procedi non possit ad inquisitionem super delictis in libello expressis, nisi aliunde fama suboritur, cap. inquisitionis 21. 3. §. de accusationibus, Greg. Lop. in d. l. 3. glo. 5. Cevall. tom. 2. q. 81. à n. 26. Simanc. de Catholic. instit. c. 44. n. 10.

Verf. Tertio, ex his.

Sequuntur Gutierrez. num. 29. Plaza sup. d. c. 1. n. 4 in 3. cons. Cevall. d. q. 123. Salced. in addit. ad Bern. Diaz. dict. reg. 784. v. Secundo, ex his, Farinac. q. 105. n. 39. Imò acerbius est plectendus exprobandus, qui in injuriandi animo in judicio, quam si extra illum obijceret, Tufchu. l. l. cons. 153. n. 3. Ancharran. cons. 325. n. 3. nam atrox injuria censetur, quæ coram Pratore fit: l. Prator. 71. §. fin. ff. de injur. Revard. variar. lib. c. 9.

Verf. Quartum, ordine.

55 Ita Gutierrez. ubi proxime, vers. Idem erit. Gratian. decret. tom. 1. c. 18. n. 12. Tufch. l. l. cons. 160. n. Oldrad. cons. 53. n. princip.

Verf. Quintum, palam est.

56 Cum in dubio animus injuriandi præsumendus non sit, Menoch. cum multis, d. cons. 1197. n. 13. Tufch. nu. 5. Cuman. cons. 74. dolus enim ad injuriam desiderator, Gratian. d. c. 87. n. 13. Tufch. l. l. cons. 159. nu. 21. Menoch. cons. 1197. n. 19. qui nunquam præsumitur, ubi alia conjectura capi potest, Menoch. de præsump. lib. 5. pres. 3. num. 14. l. dolum. C. de dol. verba injuriosa in iudicio prolata si apta sint, potius ad causæ defensionem, quam ad injuriandam dicta esse referent, nisi aliud appareat manifestè; Gutierrez. num. 20. 21. 29. Cevall. dict. q. 323. atque ita non probetur crimen obiectum, obijciens tenetur, nisi protesta. tione, vel alia justa causa excusetur; Tufch. n. 4. & conc. 160. n. 6. Clar. l. b. 5. §. fin. q. 53. n. 4. Gratian. nu. 9. Paz in praxi tom. 1. temp. 9. n. 22.

Verf. Sextum, iuris est.

57 Gutierrez. num. 22. Perez in rubric. tit. 9. lib. 8. Ordinam. pag. 26. col. 1. Probabile tamen est, de tegege uni, vel duobus vhis honestis sine pravo animo crimen alienum occultum, si certo sciat detor, eos revelatos non esse secretum, etiam absque iusta causa utilitatis publicæ, vel privatæ, non esse peccatum lethale, Caetan. 2. 2. q. 62. a. 1. Tanner. ibi d. p. 4. q. 8. dub. 7. num. 138. Dian. p. 3. tract. 5. re.

solut. 33. & p. 2. tit. 17. r. sol. 12. Reginald. in prax. for. p. 59. nient. lib. 24. n. 75. & fatetur Bonac. quamvis aliud teneat, sup. dict. q. 4. punct. 3. num. 2.

Qui bona fide manifestat alterius delictum occultum, quia petavit publicum, vel non advertit ad culpam, aut ex illa causa, quamvis non peccet, nihilominus ad restitutionem famæ, si sine proprio detrimento possit, tenetur Sanch. in decalog. lib. 3. c. p. 6. num. 28. Becan. de just. & j. r. in quest. 72. D. Tom. q. est. 24. num. 1. 2. Lug. eodem tract. tom. 1. d. sp. 15. num. 2. cum sequentibus, Molin. tom. 52. d. sp. p. 40. num. 3. Lel. lib. 2. cap. 11. d. sp. 22. Bonacin. dict. q. 4. punct. 6. n. 10. 11.

Est sen etia plerum Theologorum, posse enim, qui infamavit proximum per detectionem veri criminis occulti, se mendacium fuisse asseverare absque aliqua culpa, sine mendacio per abstractionem intelligendo scilicet de mendacio prædicto, quod est omne opus rationi dissonum, Salom. 2. 2. quest. 6. a. tit. 12. controvers. 21. con. l. 5. ad finem, Bañez ibi. dub. 8. Pet. de Ledes. in Sum. tom. 2. tract. 2. cap. 7. cons. 3. H. n. de lib. 5. de panit. cap. 12. num. 6. Lel. a. tit. c. n. dub. 2. n. m. 110. Navac. l. 2. de restitu. cap. 4. in nova edit. part. 3. disp. 5. nu. 2. 2. cum sequentibus, Sayrus in l. a. i. R. v. lib. 11. cap. 4. n. 27. & alij, quos afferit, & sequitur S. n. habi. prox. me. de quo Gutierrez. quest. 124. c. l. i. contrarium placet, & hanc sententiam pro viribus impugnat. à n. 14. idem tenet Bonacin. cum alijs punct. 15. n. 1. Sed à prima opinione recedendum non est.

Verf. Sep. imum apparet.

Gutierrez. d. q. 123. num. 2. cum segg. nam obligatio ad restituendum non oritur ex prava intentione, sed ex actu 61 externo injusto, de quo D. Covarr. in reg. la. re. catip. p. 2. §. 7. nu. 8. & n. 2. 3. Sanch. consil. v. oral. lib. 2. cap. 1. dub. 49. n. 6. Lug. de just. & iur. tom. 1. d. sp. 8. §. 6. nu. 79. & per 10. ram, hoc latè examinat; & inde est, ut absque peccato insurgat restituendi obligatio; ut dixi sup. num. 50.

Verf. Octavo, mihi probabile.

Qui verù defectum ex contentis in dict. l. 2. ad injuria 62 dixit canere palinodiam non debet; Olan. in antinom. jur. l. l. à n. m. 4. Plaz. dict. cap. 1. n. 6. Aviles in d. proam. n. 20. Parlador. n. m. 33. Salced. in d. l. 1. reg. 784. ill. ar. 5. Hamad. in d. l. 25. glo. 1. tit. 8. part. 1. Azeved. n. d. l. 2. R. copil. n. 205. cum seg. Gutierrez. num. 17. Quamvis Greg. Lop. m. d. l. l. glo. 7. post medi. m. tit. 9. part. 7. sentiat, teneri ad palinodiam canendam eo modo quo absque mendacio possit; veluti asserendo, se m. lè dixisse, vel quod injustè diffamaverit, 63 Dubitatur autem, num sit admittendus ad probandum adulterium, qui virum corrumptum, aut uxorem e. r. cem appellavit; quam questionem movet Gregor. Lop. in d. l. l. 3. §. off. m. g. a. & cogitandum relinquit responsum; sed Gutierrez. quest. 125. affirmative resoluic, cautè tamen agendum, nom. 3. admonet, pro personatum qualitate, ob peccatum mulieris, & adulteri, Negat Azeved. num. 45. nisi vir consentiat adulterio.

Ad num. 8.

Quod injuria verbalis, si gravis sit, illata donatori, sufficiat ad revocationem donationis, probat l. 10. tit. 4. art. 5. Ant. Gom. variar. lib. 2. cap. 4. nu. 14. Hermosill. in d. l. 10. gloss. 2. nu. 1. Gutierrez. cons. 24. num. 2. Motin. de just. & i. r. d. p. 28. numer. 2. Azco. i. sit. moral. p. 3. lib. 11. de donat. q. 2. vers. Prima causa, Donell. lib. 14. comment. ar. c. 27. ubi Iliger. l. 1. A. Borel. in summ. de ifon. tit. 12. lib. 3. num. 6. Idem erit si talis injuria verba, vel signis irrogetur, quod fieri potest; Azeved. in d. l. nu. 79. 81. Bellovil. in p. ax. ar. 13. verb. Animo injuriandi, num. 34. Gutierrez. quest. 141. num. 26. Farinac. d. quest. 105. nu. 469. Q. a. verò gravis, sive atrox injuria sit iudicis arbitrio relinquatur; personarum qualitate, & circumstantiis consideratis, juxta l. ut. 9. p. 7. Menoch. de arb. tr. ar. cas. 263. n. 2. Corad. Landen. in tract. 8. anell. conclus. 7. n. 16. Clar. lib. 5. eo. p. ar. sem. em. §. injuria, à n. 1. ubi Baiard. Mo in. d. sp. 1. 6. num. 3. d. di. p. 28. n. m. 2. Ant. Gom. d. l. lib. 3. cap. 6. Hermosill. i. proxime.

Verf.

Verf. Decimo, m' d' difficultus.

66 Donatio ex causa ingratiitudinis potest revocari, si donatarius accusaverit donatorem de crimine etiam vero; quo probato, veniret imponenda poena mortis, membri alicujus mutilationis, infamis, vel amissionis majoris bonorum partis. Idem iuris est, si sponte testimoniū dixerit, si delator, Advocatus; aut procurator in hujusmodi causis fuerit, & si, cum iudex fuisset, per injustitiam grave documentum donatario intulerit. Excusatur autem si accusationem instituerit, quam nefas esset omittere, ut in crimine haereticis, & similibus; & quando aliquod ex praedictis muneribus in donatorem coactus exerceret; aut si sua, suorum vel injuriam prosequatur, quoniam donatio minime revocatio subiacebit; excepto Iudice perperam iudicante, in quo huic distinctioni non est locus: faciunt ad praedicta. l. Prator edixit 7. §. p. aerea. ff. de injur. l. si adulterii. 38 §. libero. ff. ad. l. Jul. de adul. er. de quibus consulendi sunt, Molin. dict. aisp. 281. n. 2. Patin in fragm. lit. F. n. 57. Osuald. ad Donell. ubi sup. lit. C. Borrell. in summ. decisit. 12. lib. 3. n. 6. Palac. Rub. in rubric. de donat. §. 8. n. 2. latē Hermosol. apud quem multi in d. l. 10. gloss. 2. n. 3. cum sequentibus.

67 Illa vero revocatio donationis ob ingratiitudinem expressata; vel alia causa, procedit, nisi donatio remuneratoria fuerit; l. si pater 35 §. 1. & ibi Gloss. verb. Irrevocabilis, ff. de donat. l. in l. si non sortem, §. l. bertus. n. 8. ff. de condit. indeb. Duennas in eg. 224. limit. 4. Gutierrez. dict. conf. 24. n. 25. Baëza, de inop. deb. ore. cap. 20. n. 6. Menoch. onf. 1007. n. 70. 71. Molin. de primog. ib. 4. cap. 11. n. 45. Tusch. lit. D. concl. f. 11. n. 33. Gregor. Lop. in dict. l. 10. gloss. 1. Garc. fado. na. remane. ator. n. 9. Mantica. de tacit. convic. l. b. 13. tit. 15. n. 33. Marta de is. l. 15 n. 28. Iul. Clar. sup. lib. 4. §. donatio, quast. 2. i. n. m. 4. Hermosol. in dict. l. 10. gloss. n. 1.

68 Similiter non revocabitur ingratiitudine donatio facta ob causam, veluti ad contrahendum matrimonium, vel ingrediendum Religionem, effectu sequuto; Menoch. ex mutis conf. 723. n. 9. cum seqq. Intrigliol. sing. 87. n. 13. lib. 3. Surd. de alime. t. q. 48. n. 2. 1. Molin. auct. disp. 281. n. 12. 13. Gam. decis. 163. n. 3. Clar. n. 4. Fontanell. de pact. nupt. claus. 4. gloss. 28. n. 4. Hermosol. n. 14. qui alias limitationes tradit per totam glossam ad dict. l. 10. Tusch. sup. num. 29. Nec si ex revocatione tertius patiatur detrimentum, Menoch. d. conf. 723. num. 21.

AD CAPVT XII.

De Temporis computatione.

SUMMARIUM.

- 1 De ratione temporis qui scripserunt.
- 2 Quomodo Graeci, Arabes, aliaeque Nationes annos computabant, remissive.
- 3 De Olympiadum initio, & computatione.
- 4 Hebraei a quo tempore suos annos numerabant.
- 5 Diluuium quo tempore euenit.
- 6 Roma quando fuit condita.
- 7 Consules quo anno primi creati sunt.
- 8 Quot diebus annus constat, & de eius differentia.
- 9 Quo tempore Christus natus est.
- 10 A quo olim annus apud Hispanos incipiebat.
- 11 Hodie omnes eodem modo a nos Christi computat.
- 12 Anni Christi numerantur ab anno trigesimo octavo Erae Caesaris.
- 13 De verbo, Era.
- 14 Era Christi quando in Hispania recepta est.
- 15 De computatione anni quoad fructuum diuisionem, remissive.
- 16 In dicto unde dicta, & quot anni constet.
- 17 Quando coepit usus Indictionum, ad temporis computationem.
- 18 Triplex Indictionum usus.
- 19 Qua de siderantur in instrumenti confectione regulariter ut valeat, remissive.

DE Chronologia, sive ratione temporum, tractantur Genebrad. in chronographia, Iacob. Gualteri. in tabula chronographica. Parlador. rer. quot. dian. lib. 2. cap. 20. a num. 1. Philipp. Bargomas, in supplemento, ch. onic. lib. 8. Cevall. in pra. at. 2. tom. 4. n. 21. Vener. in enchiridio tempor. Barbol. in collectan. ad cap. inter. d. lectos, n. 28. de fid. instrum. Petr. Mexia in Sylva. part. 3. c. 2. Marian. in chronico. Hispan. lib. 3. c. 24. Gregor. Lop. in proem. Paruar. gloss. 23. cum sequentibus; Dionys Petavius, in rationario t. mor. Onufrius in fastis; Caelius Rhodiginus lib. 10. c. 2. de era, Ant. Conti, in chronico. canon. & fastis.

Docet, quomodo Graeci, Arabes, Turcae, Iudaei, & Aegyptij suos annos computabant, & a quo anni nostri tempore incipiebant, Petavius, lib. 1. cap. 5. 6.

Ad Num. 1.

Graecorum Olympiades, secundum computationem Petavij (quem sumus sequuturi, quoniam sedulus temporum rationem observat) initium habuerunt anno ab Orbe condito 3208. tempore aetivo sub ipsum solstitium singulae quadrienniū continebant, & unusquisque annus contabatur eisdem ferē diebus, ac nostri; dicta sunt ita ab Olympicis ludis, quos celeberrime peragi, instituit Hercules in Iovis honorem, juxta Olympiam urbem in Peloponensi regione, & a loco, ubi celebrabantur, nomen acceperunt; ac quoniam quin o quoque anno in eunte repetebantur, tempus illud, quod inter utramque ludorum celebritatem labeatur, Olympias tuit vocatum; & a quo hi ludi inveni, aut iustaurati sunt, ceperunt Graeci temporum rationem computare, Petavi. d. lib. 1. c. 5. cap. 10. & lib. 3. cap. 7. & de doct. in or. lib. 9. c. 37. cum sequentibus. Gualter. Quarto saecul. pag. 177. ubi docet, eam computandi consuetudinem a Constantino Magno sublatam fuisse anno Christi 312. quo Indictionum supputationem introduxit.

Hebraei tempora computabant a diluuiū universali, Gregor. Lop. sup. gloss. 24. Ioan. de Platea in rubric. C. de ind. lib. 1. c. 10. Quod accidit post Mundi creationem anno 1656. coepit, nec cessatū est usque ad totius Orbis inundationē Genes. c. 7. Petavi. in rationar. lib. 2. c. 2. vers. Vltim. Greg. Lop. dict. gloss. 23. Ant. Conti, in Chronico. canonico. Qui quidem dies respondet vigesimo quinto post: Novembris, in mandatuē duravit usque ad diem quintū Decembris anni sequentis, quo Noe cum suis prodii ex Arca, Petavi. ubi proximē.

Urbs Roma fuit condita anno m' d' 3231. & tertio sexta Olympiadis, hoc est, vigesimo tertio anno post Olympiadum initium, die vigesima prima Aprilis, qua primus lapis ad aedificandā eam iactus est. Consules vero creati sunt anno ducentis si no quadragesimo quinto ab Urbe condita; Petavi. in rationar. lib. 3. cap. 9. & l. b. 4. c. 5. in principio. a quo Ant. Conti. in fastis s. uno anno discrepat, ubi asserit, anno 244. fuisse creatos primos Consules, Luc. Iun. Brut & Luc. Tarquini. Collatin. Lucretia maritum.

Anno quo utrimque, duodecim mensium, constantem 365. diebus & sex horis, Iulius Caesar invenit anno ab Urbe condita 709. & ab eo Iulianus nuncupatur ad differentiam 8 anni tropici, in quo cursus Solis exacte observatur, & lunatis, quibus rō omnino adaequatur, sed aliquatulum excedit. Petavi. d. lib. 1. c. 1. 2. & lib. 5. c. 18. vers. Anno itaque.

Alis opinionibus omissis, Christus Dominus natus est anno 3984. a creatione Orbis ab Olympiā, idum inventio. ne 777. ab Urbe condita 754. a tempore Iulii Caesaris 46. Petavi. in rationar. lib. 2. c. 10. in fine, & lib. 6. c. 1. Consulib. C. Caes. Octavia, Aug. & Marc. Plaut. Silvanos, Ant. Conti, sup.

Apud Hispanos post relictam Caesaris Era, annus inchoabatur a die ipso Dominice Nativitatis, quae ut relinqueretur, constitutum est a Rege Ioanne I. anno Christi 1383. Molin. de primog. lib. cap. 3. l. 1. n. 18. Vener. sup. in principio. Greg. Lop. in l. 5. 4. gloss. 3. n. 18. p. 3. Parlad. rer. quotidianar. dict. cap. 20. n. 3. cum seqq. Escob. de ratiōn. lib. 2. comput. 21. Sed jam annus incipit a Kalendis Ianuariis, ut etiam quondam observabatur ante dictam constitutionem Regis Ioannis, cum tempora juxta Erae Caesaris computabantur

computabantur ab Hispanis; nam anni Iuliani prima die Januarij inchoantur, Petau. d. lib. 5. c. 18. in fine.

Ad Num. 2.

11 Hoc dubium hodie cessat, si quidem annos Christi omnes eodem modo computamus, atque ita a Kalendis Ianuarijs anni currentis usque ad ultimum diem Decembris inclusivē, nullus negat, esse annum Christi 1658. Petau. d. lib. 1. cap. 4. vers. In Era Christiana.

Ad Num. 3.

12 Inter omnes convenit, annos Christi coepisse numerari post trigessimū octavum Erae Caesaris, ut testantur, quos laudavimus nuper n. 10. Ideo autem Hispani ab eo tempore Erae Caesaris re ceperunt, & non antea, quoniam tunc a Senatu sunt confirmata facta ab Augusto, maxime Imperij divisio cum Antonio conventa, Petau. dict. c. 18. in fine.

13 De verbo, Era, varia dixerunt Parlador. Escob. Per. Mexia, Greg. Lop. ubi sup. Hieronym. Roman. in commentar. de las Republica. p. 2. lib. 9. c. 6. Sed illud magis placet. quod D. Covar. in praesenti tradit ultimū, & sequitur, ac explicat apertius Marian. d. c. 24. nempe Era a Latinis usurpari pro pecuniae, temporis, aut alterius cuiusque rei computatione, aut numero, a quibus Hispani verbum illud acceperunt ad rationem temporum demonstrandam; atque ita idem est dicere, anno millesimo Erae Caesaris, ac hic est annus millesimus secundum computationem, quae habuit initium a tempore Caesaris: sic in proemio Paritarum, col. 4. Rex Alphonsus loquitur, ibi: Que comengo quando andava la Era de Adan an 5021. annos Hebraicos. Hoc est: Quando conforme a la q'enta del tiempo de Adan, era el anno de 5021. segun los Hebreros. Ubi ipse Mariana advertit, verbum, Era, sine diptongo scribendum, quia non ab eae origine ducit.

14 Meminimus supra hujus constitutionis Regis Ioannis Primi, de qua omnes Hispani DD. allegati, & Mariana lib. 18. c. 6. Sed antea Aragoniae regnum Erae Christi admiserat anno 1358. iussu Regis Petri quarti, qui Ceremoniosus cognominabatur, Marian. lib. 17. c. 2. Tandem Portugalliae Rex Ioannes Primus idem sequutus exemplum, similiter statuit anno 1415. Marian. lib. 20. c. 7.

15 Quomodo autem annus computetur, quoad divisionem fructuum inter heredes defuncti, & successorem, circa majoratum, beneficium, & similia, tradunt Parlador. Escob. Molin. ubi sup. Gutierrez. canon. q. lib. 1. c. 33.

Ad Num. 4.

Unaquaeque Indictio quindecim annos continet, quae in triplex lustrum dividebatur, quod nomen Indictionibus convenit; quia Indictio, est publica auctoritate tributum populo imponere; & a quo tempore talis impositio, sive Indictio facta est, ratio annorum habetur; & quia ea tributi impositio 15. quoque anno repetebatur, inde est, quod Indictio, quindecim consistit annis, Gualter. d. p. 277. & 270. Otalor. de nobilitat. p. 1. c. 2. n. 20. 22. Garcia Toletan. in Lucerna rubricar. trium. libr. Codic. sub. rubric. de Indict. a n. 6. Capelin. ve b. Indict. Barbol. in collect. ad c. inter. d. lect. n. 28. de fid. instrument. Ciacon. in Isago. vii. Pon. f. c. de. Indictio. ratiōn. Marian. lib. 4. c. 16. Patau. lib. 7. c. 1. vers. Fin Calvin. in lex. conjuris, verb. Indictio.

Ad Num. 5.

17 Dubium est, a quo secundum Indictiones tempora computari ceperunt; Aliqui volunt, Ab Augusto inductum fuisse ante Domini nativitatem, ut D. Covar. docet in praesenti; Alij Constantino Magno id tribuunt ut testatur Petavius ubi proximē, & certius videtur, impositionem tributum sub ea forma Indictionum ab Augusto inductam; at quod secundum eas anni numerarentur, Constantinum primū confluxisse anno Domini 312. Gualter. sup. dict. pag. 277.

Ad Num. 6.

Indictionum usus triplex reperitur, nam Indictio incipit a kalendis Septembris, quae Constantinopolitana dicitur; vel a kalendis Octobris, & haec Caesarea nuncupatur, aut a kalendis Ianuarijs, quae Romana appellatur: atque ista utuntur Romani Pontifices in diplomatum suorum expeditione, Petau. ibidem; & licet instituerit Indictionum usum, dicto anno Christi 312. Constantinus, cum approbavit Ecclesia in Concilio Niceno anno. 325. Marian. dict. l. b. 4. c. 16. Capelin. ubi sup. Gualter. d. pag. 279.

Verf. Caeterum post huius operis.

Hanc Onuphij opinionem vulgō receptam dicit Petavius ubi proximē.

Ad Num. 7.

19 Quae necessario desiderentur ad valorem instrumenti de jure communi, docet Bar. in l. si quis ex ar. genarius §. si in. t. um. ff. de edendo, Panormitan. in c. 1. n. 1. de fid. instrument. De jure Reg. o ea stervanda sunt, quae habentur in l. 13. tit. 25. lib. 4. Recop. lat. & tradunt Aducenda. tit. de las excepciones n. 24. D. Covar. pract. e. 20. Pareia. de instrument. edit. tom. 1. tit. 1. resolut. 3. §. 2. a n. 57. Parlador. d. i. Azved. in dict. l. 13. n. 15. cum sequentibus.

AD CAPUT XIII.

De Orat. one indefinita, & utrum aequivalat universali. SUMMARIUM.

- 1 Refertur qui de materia qui differunt.
- 2 De divisione propositionum, remissive.
- 3 Traditur doctrina Berolii in l. si ita, ff. de aur. & argent. legat.
- 4 Eadem doctrina exponitur.
- 5 Differentia testatoris in si inur secundum mori; tempus.
- 6 Differentia inter genus, & speciem leg. am. & legalem.
- 7 Alius est universale ratiōne rei, & aliud quoad verba.
- 8 Universale aliud iuris, & aliud facti.
- 9 Jus patronatus, quod habetur in Ecclesia, triplex.
- 10 Vendi non potest absque simonia labe.
- 11 Poena statuta in vendentes jus patronatus.
- 12 Jus patronatus cum universitate transit in emptorem.
- 13 Pretium venditae universitatis propter jus patronatus augere non licet.
- 14 Vendita hereditate, vel alia universitate bonorum, singula sub ea contenta vendita non censentur.
- 15 In vendita one universitatis ex r. mi non potest, quod jus patronatus venditur sub ipsa contentum.
- 16 Si jus patronatus cum universitate transfatum evincatur, emptor ad pretium ipsius non agit.
- 17 Jus patronatus non transit in creditorem cum re pignori data; cui annexum est.
- 18 Vendito fundo, in quo sita est Ecclesia, cuius patronatus ad venditorem pertinet. an transeat in emptorem fundi?
- 19 Explicatur doctrina proximē tradita.
- 20 Utrum in venditione omnium bonorum veniat jus patronatus
- 21 Patrimonio vendito, non transit jus patronatus in emptorem aliquando.
- 22 Indefinita propositio non aequivalat universali ex vi propria significatio i.
- 23 Aequivalat, quando apparet de mente prof. reur.
- 24 Verba juxta intencionem loquentis sunt exequenda neceffario.
- 25 Enodatur l. 2. ff. de liber. & posthum.
- 26 Ambiguitas vitia dispositionem.
- 27 Indefinita; ubi aequē convenit omnibus sub universali comprehensit, cedit pro universali.
- 28 Exhereditatio non est interpretacione servanda.
- 29 Filius sub potestate non potest a patre nisi nominatim exheres fieri.
- 30 Quomodo nominatim aliquid fieri dicatur.